UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Bartolvs In Avthentica, Et Institvtiones

Bartolus

Lugduni, 1567

Uerborum obligationibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-96136

Visual Library

trahi.arg.ff.de actio.ꝛ obli.l.obligamur.sic ergo vides ꝙ obli-
11 gatio deducit ꝓ generationē ꝛ creationē.†Et gratia huius ꝗritur.
nunquid snia inducit obligationem: Videtur quod sic, ad minꝰ
de sententia ꝯdemnatoria inducit actionē in factū,sed actio nō
pōt esse sine obligatione:qꝛ obligatio est iure actionis.ff.de pcu.
l.licet.§.ea obligatio.ergo ꝛc.Ad appositum qꝺ sententia nō in
ducat obligationē,habes.ff.de obli.l.ex diuerso.ꝛ.ff.si seruitus
vēdicetur.l.sicuti.Quid dicemus.Dico ꝭꝫ veritatē ꝙ snia con-
c demnatoria nullam inducit c obligationē verā.sed tantū ꝓsum
ptionem existentie obligationis lex dicit ꝙ sententia habetur ꝓ
veritate.ff.de reg.iur.l.res inducta.ergo ꝛc.Doctores dicunt ꝯ
ꝙ inducit actionē,ꝛ quid sit effectꝰ huius discussionis habes.ff.
de literaꝝ.oblig.Sed ponamus cum tutoribus qꝛ inducat obli
gationē.Quero vtrū inducat naturalē:ꝛ dico ꝙ nō,qꝛ similis
rō similia iura tollit.ꝫ.de le.agna.suc.in fin.sed sententia nō est ꝺ
naturali iure.ergo ꝛc.ꝙ naturalē non inducat. Ad oppositum
ꝙ inducat naturalem:qꝛ ex sola ciuili non agitur ad minus cum
effectu vt habuistis.ꝫ.ti. Itē hic nō intelligitur ꝺ sola ciuili.vt
j.de excep.§.preterea.ff.de sol.Stichū.§.naturalis.Dñs Azo
dicit ꝙ ꝓpter sententiam nō inducitur naturalis, ꝛ respōdet ad
arg.iam dicta:qꝛ dicis ex sola cōi non agitur,verum est regula-
riter,tamen fallit in literarum obligationibus.ff.de cōd. ind.l.
Jul.C.de nō nu.pe.l.in ꝯtibus.ꝛ.j.de perpe.ꝛ temp.actio.ff.ꝺ
verb.obligatio.l.Stichū. Dñs meus dicit ꝯ,ꝛ per rationem in-
ductiue.Lex dicit quod condemnatus si non appellat,cōsentire
vr̄.C.de app.l.ꝗ.qui ad ciuilia.ꝛ.C.de post.l.j.cū dicit placita
ꝛc.ergo cōsentit,ꝛ obligatur naturaliter,consensus inducit natu
ralē.ff.de pac.l.j.Si vero appellat,aut ꝓsequitur suā appella
tionem aut nō.ꝛ isto casu habetur ꝓ eo ac si nō appellasset. C. de
appel.reci.l.ꝗ.sed si non appellasset,cōsentiret,vt.ꝫ.ergo.ꝛc.Si
vero ꝓsequitur suam appellationem,aut obtinet in cā appella-
tionis aut succumbit.Si obtinet non est querēdū de prima sen-
tentia.qꝛ nō hꝫ effectū.Si vero succūbit,aut appellat scdō ꝛ pōt
aut non ꝯ vero nō appellat scdō nō lꝫ tertio appellare. in rubro
ꝛ in nigro:ꝛ in isto casu aut tu dices qꝺ non consentit : tertio ap-
pellat ad deū dicens.si possem,appellarē.Sed isto casu dico ꝙ
habetur ꝓ cōsentiente,ex quo nō hꝫ iustam causam contradicēdi
haberetur ꝓ cōsentiente.habes.ff.sol.ma.l.si dotē.nā bene scis
ꝙ nō pōt recipere dotē nisi cōsentiēte filia.pone ergo filiā.Rñ.
esse dicit ꝛ nō hꝫ legitimā causam cōtradicendi.dicit.l. alleg. qꝺ
habetur pro cōsentiente,ergo inducitur naturalis.ergo ꝛc.Di-
co ꝯ,scꝫ quod non inducitur naturalis per sententiā ꝛ probatur
sic:nam idem est modus tollendi ꝛ inducendi obligationē. ff. de
so.Stichum aut Pamphilum,naturalis.Sed pone qꝺ virtꝰ de
bitorū est absolutus,nunquid per sententiā tollitur naturalis:
Certe nō,vt.ff.de cond.indeb.Jul.ꝛ ꝗ.dicit ꝛ soluit vt non repe-
rit:qꝛ naturalis debitor remanet.Sequitur de iure obligationū
naturalis,iurisgentium,ꝛ dico ꝙ vna virtus est que inducit cō-
pensationem.l.etiam.§.ꝙ natura.Scda virtus est qꝺ ei accidit
fideiussor,infra de fideius.in prin.ff.de fideius.fideiuss.obligari.
ff.de fideiussor. Tertia est:quia potest nouari.ff.eodē.l.j. Itē
pōt cōstitui.ff.de cōsti.pe.l.ij.l.ꝗ.l.j.§.debitum.Itē inducit ex
ceptionē.ff.de pact.l.iurisgentium.§.quinimo.Item inhibet re
petitionem.ff.de cōdi.l.si pene.Sed quero que sit virtꝰ iuris na
turalis primeui:ꝛ certe doctores nō intromittunt se de ista vñ dt
ꝙ eius nullus est effectus,sed certe ego ꝯ,ꝛ dico qꝛ materia est
eius virtus prima,dico ꝙ non inducit repetionem ꝛ quero nun
quid ista obligatio iuris ciuilis primeui impedit repetitionem
verbi gratia.ego feci tibi multa bona deinde tu mihi rem aliq̄ꝫ tra
dis dicēs tene istā ꝓ ē nr̄o cōmodo quero.nunquid potes repere:
Arguit ꝙ non qꝛ vbi quis soluit pristinum debitū,vt non possit
repetere,nisi probet indebitum.ff.de ꝓb.l.cū ꝺ indebito. Certe
dico ꝙ isto casu vbi quis est obligatus iure naturali primeuo ꝙ
talis est effectus istiꝰ obligationis,ꝙ presumitur animꝰ donādi.
arg.ff.mādati.l.si vero non.§.idem pap.Pone,abbas dat ali-
cui aduocato multa bona.hoc fecit de iure,deinde moritur aduoca
tꝰ.Dico qꝺ ꝓsumitur habuisse animū.abbas vult repetere,nūqd
pōt donādi,ex ꝗ fuit aduocatꝰ suꝰ: Itē ostenditur qꝺ alia est vir
tus ꝛ maxima,pone fideiussor per te creditorē talis cum multa
bona fecit.ꝗ deinde creditori remittit obligationē,nunquid ego
fidein.creditori,ꝛ tunc ꝓsumitur qꝺ animo remittendi ille remit
tit:ꝛ tūc pōt agere circa eū actione mān.aut nulla bona fecit ei,ꝛ
tunc nō pōt.Istā oppositionē habes.ff.mand.l.ideoq̄ꝫ in fi.ꝛ l.si
12 vero non remunerādi.in prin.†Itē iura ista sunt in.arg.ad opi-
nionē ꝺ eo ꝗ mittitur.Rom.pro alio.ꝛ in via hospitatur cū q̄dā
amico suo.deinde cum fuerit reuersus vult cū dño suo cōputare.
Domine erā impensurus decē de meo.nisi fuissem hospitatꝰ cū
amico:vñ volo habere ista:qꝛ illa argum.per iura ista.si alias ei
amico suo fecisset. qꝺ pōt domino suo cōputare qꝺ presumitur
animus remunerandi,alias non,vt in.l.si vero rem.§.prealleg.

13 †Itē effectꝰ est,pone,dedit tibi multa,de diuite venio ad pauꝑ
tatē ꝛ nō habeo vñ possum me alere. nunquid possum agere ꝓ
me alas:dt gl.qꝺ sic,ꝛ agam qꝺ reddas ea que tibi dedi glossam
habes ff.de reuocād.donat.l.fi.Item effectus ciuilis obligatio-
nis est qꝺ efficax est ad agendū,licet exceptio obstet:nā si aliqs
fuerit naturaliter ꝛ ciuiliter obligatus mihi,ꝛ fecit sibi pactū ꝺ
non petendo nihilominus agam,sed obstat mihi exceptio. ff. de
pact.l.si vnus.§.pactus.ꝛ.j.de excep.§.preterea.

ADDITIONES.

a ¶Sunt inuētę.Adde quo in re sunt institute obligatiōes Bar.
in.l.ex hoc iure.ff.de insti.ꝛ sub.

b ¶Exemplū de natural.Quare non cadat obligatio ciuilis inter
patrē ꝛ filium in potestate.Rō cōis doc.ꝭꝫ Bar. in l.frater a fra
tre.ff.de cōdi.indeb.est ratione patrie potestatis ꝗ est de iure ci
uili inuenta,ꝛ de iure ciuili pater ꝛ filius cēsentur vna ꝛ eadē ꝑ-
sona:ꝛ sic idē nō pōt esse sibi obligatus.Ex quo infert do.Jas.ibi
in noua colūna versi.capio itaq̄ꝫ qꝺ ꝯ rancigene ex ꝗ subijciūtur
Romano imperio in eis nō cadit patria potestas ꝑ gl.q̄ꝫ reputat
sing.inst.de pat.potest.in prin.quam glo.sing.notat Bal.in.c.j.
an marito succe,vxor,in benefi.ꝛ in c.si duo fratres.in fine,ꝺ fra
tre no.in vsi.feu.alias tres rationes quare oriatur obligatio ci-
uilis inter patrē ꝛ filiū recitat dominus Jas.post Bart.ꝛ alios
in.d.l.frater a fratre.loco vbi ꝫ.Alex. in j.lec. vide omnino ꝑ eū

c ¶Nullā inducit.Adde ꝛ vid oino dic.Jas.i.l.Jul.veꝝ debitores
decima.v.col.versi.teneo ergo.ff.de cōd.ind.vbi recitat opini.
doctoꝝ,tādē ꝯcludit cū opi. Bartoli q̄ꝫ dt verā ꝛ cōmunē ꝙ ex
snia ꝯdēnatoria oritur naturalis obligatio,in ꝓpria descendens
ex equitate iurisgētiū.alleg.tñ Bart.sibi ꝯriū in lege si plures.
in prin.ff.de fideius.ꝛ in l.cum quis.C.de in.ꝛ fact.igno.

De verborum obligationibus. Rub.

1 ☞Stipulatio omnis quibus possit fieri.
2 Promissor an possit statim cōueniri ꝛ quomodo intelligatur.
3 Clausula singulis annis apposita in stipulatione, in cuiꝰ fauores videatur apposita.
4 Stipulatus est quis aliquid si dari singulis annis,an sit vna stipulatio vel plures.
5 Spes in stipulatione conditionali bene transmittitur in heredē, secus in legatis,ꝛ de ratione diuersitatis.

1 VErbis.†Eis stipulatio,aut pure ,aut in
diē aut sub cōditione fit ff.ꝺ ver-
boꝝ obligationi.nulla stipulatione.Itē pōt fieri
vt qꝛ dico ꝓmitto decē tibi a paschate in antea,ꝛ
qꝺ istis modis fiat heres ff.de actio,ꝛ oblig.lege
obligationū.Sequitur in litera.Idq̄ꝫ cōfestiꝫ pe
ti pōt gl.opponit id qꝺ dt gl.ꝓmittit,ex quo confestim peti pōt,
gl.idem deberet dicere tenere.nō aūt dꝫ ꝓmittere. Et propter
hoc dicit gl.quod non est ita intelligendum:praue scilicet quod
statim possit peti a promissore:qꝛ nō debuit venire cū sacco pa
2 ratus.ff.de sol.lege quod dicimus.†Item debet ei dari modicū
a spatiumᵃ scꝫ decem dieꝝ.ff.de consti.pecu.l.promissor. ꝭꝫ debet
dici statim incontinenti peti potest sine spatio ꝛ qꝺ dicit lex illa ꝓ
missor incōtinēti datur decem dierum spatium,speciale est in cō
stituta pecunia:ergo in certis cōtractibus.Jus cōmune est in ꝯ
rium argumentum.ff.ad munici.l.statim.ergo paretur,Verum
tamen hic debemus tractare de duobus temporibus,scilicet de
tempore a quo cōstituatur imo alio tempore valet,scilicet quod
tempus detur ad soluendum sibi cōfesso precepto quia recepto
a iudice resoluendo.Et est sciendum quod antequam ex cōuen-
tione cōstituatur in mora,dabitur sibi modicum spatiū arbitrio
iudicis relinquendum:quod tempus non est possibile diffinire,
forte erit vt possit ad arcā ire vel aliud simile,qꝺ magis pōt in-
tellectu percipi.ꝙ aliqua locutione exprimi,vt.ff.solu. matrim.
l.mutuum.ꝛ.l.qꝺ di. imꝰ,ꝛ facit.ff.de colla.l.si quis filiū.§.stipula
tio.Dico ergo ꝙ habebit spatium decem dierum ad purgandū
morā.sed mora dabitur arbitrio iudicis.Itē dico ꝙ statim sine
aliquo spatio pōt conueniri nūc certum dum est alio tpe. Et est
sciendum ꝙ sibi confesso dabitur tempus ꝙ prestatur condem-
natis a precepto iudicis sibi facto cōputādum.ff.ꝺ iudi.l.debito-
ri.Sequitur i litera.Statim qdē debet,vbi essent dies incerti
penitus:qꝛ tūc haberet cōditiones.ꝛ etiam dies incerta penit
ꝺ qua dubiū est an extet vel non. Vt qꝛ promisi tibi dare decē
die nuptiaꝝ meaꝝ.Est ꝛ dies incerta,nō qꝛ sit incertum quin sit,
ꝭꝫ nescitur qñ.vt in hora mortis ꝗ est certa,ꝭꝫ nescitur qñ. vt.ff.
de condi.ꝛ dēmōstra.l.j.Est ꝛ dies certa ꝺ qua certū ꝙ erit,ꝛ qñ.ꝛ
in ista die certa ꝛ in die que est certa sed nō penitus contrahitur
obligatio statim,ꝭꝫ solutio differtur in diē,vt.ff.de verboꝝ obli
ga.l.stipulatio ista ꝛ.ff.ꝺ cond.ꝛ dēmōstra.l.stipulationes. Ergo
stipulationibus in diē certā,ꝛ in diē ꝗ nō est incerta penitus

trahitur obligatio pura, habes. ff. d verborū obl. centesim⁹. Sequitur in litera Pri⁹, quā is preterierit, nō qd citat⁹ ad diē tota die est expectād⁹, sed qualiter expectari debeat habes extra d offic. de leg. c. cōsuluit. Sequit in litera, Decē aureos annuos q̄ ad vitā. Dicit hic gl. q2 hec stipulatio est pura quo ad primū annum quē certū est viuere, sed quo ad sequētes: q2 est cōditionalis, vt intelligatur si viuat. Sz ego probo qd hoc nō pōt esse. naz deficiēte cōditiōe ipso iure potest agi, sed hic post mortez pmittētis agit ipso iure, hic excipiatur z hic in textō contra patet qd illa stipulatio in annos nō est cōditionalis ratiōe sequētiū annorum, cā hec cōditio, si viuat, deficiat post mortē pmittentis, vel si vis sustinere. dicas quod cōditionalis in effectu: z hic est quāuis agatur eā deficientis cū effectu nō agitur z ita si effectu respicias, cōditionalis est, z sic sumitur conditionalis in effectu est quāuis agat ea deficiēte, tñ cū effectu nō agūt. z ita si effectu respicias coditionalis est, z sic sumitur cōditionalis in effectu. ff. d arbit. vel ita demuz. vel dic secūdo scdm quod dicit glo. qd q̄ ad sequētes annos est pura abnegatiue id est, nō cōditionalis: z sic sumitur pura pro eo qd est cōditionalis. ff. d donatiōi. l. si pupillus. Est ergo pura vt dictū est, sed differt solutio sup verbo illo aliud si dixerit nec venio ad gl. illā aliud si dixerit. nā hic ponit gloss. differētiā inter ista. z ibi dico sic pmitto tibi decē in anno. nā in primo casu quādo in singulis annis vel annuatim pmittūtur, tūc petuntur in primo anno: in scdo casu scz quando anno p mittiur petantur in fine anni, vñ versus. Annua si debes zc. Sz quidā magni doctores istā gl. reprobant in qualibet sui parte tñ quod dictū est de anno vel de singulis annis non placet eis: dixerūt ipsi, pmittere verū z promissio menstrua est quasi. Itē secundū in menstrua promissiōe nō respicim⁹ finē mēsis, sic ergo dicendū est in anno p legē. ff. si certum petat. l. vlti. vnde dicunt qd hinc debetur ex ꝯctu siue in anno siue in singulis annis, siue p annua inspicim⁹ z petim⁹ finez anni, sed in legatis siue singulis annis, siue p annos relinquere inspic^am⁹ finē, z petim⁹ in capite anni. C. quādo di. le. ce. l. j. ff. quādo di. le. ce. nec semel z ita nō ponūt differētiā siue sit in annuz, siue in anno, siue in singulis qd videatur, s; bene ponūt differentiā an debeant ex cōtractib⁹ an ex legatis. Dñs Iac. approbat gl. z verius z reperit legē dicentē qd si ego promitto tibi decē in singulis annis, cōfestim potes petere ꝯ me p primo anno. ff. de verb. obl. l. ei qui ita. §. qui ita. Sed pone quod presumat numer⁹ dierū, vt q2 lego vel promitto Titio singulis annis vsq; ad trienniuz. Certe videtur qd finis primi anni sit inspiciēd⁹ anteq; agat Titius. ff. d leg. si cui ita legetur. tamē distinguo prout lex dicitur distinguere, aut ista presumptio est apposita fauore legati, vel obligati, si obligati, tūc attēdit finis anni: si vero fauore creditoris tūc agitur in capite anni, vt pbatur. ff. quādo dies le. ce. l. nec semel. z l. si cū pfinito. Redeo ad primū: z eas approbo p hoc qd dictū est, z dnuo p rationē nā fauores sunt ampliandi, vñ ergo in cuius fauore p fenitū est tēp⁹ illud cū dico, lego tibi decem in hoc anno, vel promitto certe fauore illius q obligat: q2 ideo apposita est pfenitio sic in ampliori tpe teneatur: ergo dicem⁹ quod fauor iste sit am
5 pliandus z ita in fine anni nō in pricipio petatur. †Sz vbi est adiecta illa clausula, singulis annis nemo dubitat qn hoc in fauorē obligātis: q2 si pmittere decez, nec adījcere singulis annis, sola decē pstādo liberaret, ergo planū est qd adiecta cā fauore obligātis pp amplitudinē obligationis quasi est dominiū. Dicerez vt possit petere in capite anni, cū fauores sint ampliādi vt dictū est. Et hoc ē qd euidēter dicut leges. ff. quādo dies le. ce. vel nec semel. §. z hoc forte. z l. si pstationē. De vno querit hic gl. vtrum cū stipulor singulis ānis, sit vna stipulatio vel plures: Et ad hoc respōdet gl. q2 vna est stipulatio, lz legata sic relicta sint plura. Sz que est rō: q2 legatur sic relictū, lego tibi annua decē sunt p plura ē stipulatio sic fcā ē vna. Ad. respōdet q2 cū stipulatio sit verboz ꝯceptio. ff. d ver. ob. l. stipulationū. §. stip. z vnitas stipu. referat ad id q est d esse substitutiōis, nec hic sit nisi vna verboz cōceptio, ideo stipulatio sic cōcepta est, vna z nō plures. Et si tu dicis q similiter in legato sic relicto nō ē nisi vna verborū cōceptio nihil ad rubū cū verborū cōceptio nō fit pluries, differētiā non ponit. Que est igitur differētia int legatū z stipulationē: nā in stipulatione semel inspicitur psona stipulātis, vt si sic fili⁹ acquirat patri: sz in legatis pluries cōsideratur psona legatarij: z e ideo p tanto d pluries. Sz tñ que est rō q2 in stipulatione ispicitur pluries psona legatarij: Respōdeo q2 in ꝯctib⁹ stipulationis solū nō tñ est spectandū: vt. ff. de verb. obl. l. tñ vt filius, sed in legatis spectatur dies quo cedit legatuz. ff. de reg. l. que legata. Et ideo cum in singulis annis inspiciatur sed ad hoc pōt querere nō spectatur princ. in legatis. sicut in cōtractibus rñdeo q2 debilis pōt videre an legato conditionali spes que ab ipso prin. sumitur indebitum inducente eo cui est relictū pen dēte cōditiōe nō transfertur in heredez: vt. C. de cadu. tol. l. vnica. §. q si forte.

5 †At in stipulatione cōditionali sec⁹: q2 spes bene trāsmittitur in heredē, in legatis vero nō trāsmittitur. Sz cur diuersum in stipulationib⁹: Rñdeo q2 in legatis attēdātur merita persone. de prescrip. l. ait. z ideo decedete eo in cuius meritum legatū fuit relictū z re integra, nō est mirū si euanescit legatum: at in stipulatione sec⁹: q2 p cautiones heredib⁹ nostris volum⁹ puidere, vt. ff. d pba. l. si pretiū. Sequitur in litera, Spes est debitū iri. Sz q2 n est ita spes in debitū nō iri qd posset esse, qd obstabit conclusio. Respōdeo q2 frequentius cogitāt contrahentes intendit extare cōditionem quam non, respōdeo pro tanto dicitur spes in debitū iri. arg. p hoc. C. de cōdi inser. l. ij. z ff. de man. test. l. locuples

a ¶ Modicū patium. adde qualiter iudex arbitrari debeat tps esse modicum vel nō. Alex. in cōsi. clvj. incip. viso z cōsiderato in ij. volumine.

r ¶ Dies interpellat p homine vide. Item dies tacita p creditorem interpellat.

Loca etiam inseri. Rñdet ipse habebat tps incertū. Pone, ego pmisi tibi dare decē Parisiis, z sub pena, nec iunctus est dies in hac stipulatione, deinde tps est preteritum quo potuisset venire Parisios z soluisse ego nō veni, nec solui tamē nunq fuit interpellatus a creditore, nunquā pena est commissa. vr q sic. nam quamuis a creditore non fuerim interpellatus, tñ tacitū tps videtur
r me interpellasset. †Naz dies expressa pro dño interpellat. vt C. de contrahenda, z cōmit stip. l. magnā. Idē videtur quod dies
a tacita p creditorē interpellet. ^a arg. ff. de ar. l. z. ff. d verb. obl. l. insulā. Et ad hoc dixerit quidā z bene q multū refert, aut ego veni Parisiis, licet non solui. z in hoc casu nō videtur pena comissa. intellige veniri intra tēp⁹ tacitum q cōcessuz est mihi per hunc §. z per. l. j. §. de verb. obl. l. cū ita. z istud tēp⁹ cōcessum ad veniēdum est, nō aūt ad soluēdū: z ideo lz nō soluerim vt q2 p me nō stetit, pena nō cōmittitur. z sic nō ob. l. ff. de verb. obl. l. insulaz. aut ego nō veni vt positū est in questione, z tūc pena cōmissa est.

ADDITIO.

a ¶ Creditorē interpellet. Adō qñ z quib⁹ casibus vna interpellatio requiratur. Alex in cōsi. lxxx. incip. stantibus his in iiij. volu. per totum cōsilium.

De stipulatione seruorum. Rub.

1 ☞ Hereditas iacens nō representat personam heredis, z tñ heres representat personam defuncti, z de ratione diuersitatis.
2 Furtum regulariter. non potest fieri hereditati z quando.
3 Impersonalitas an z quando vitiet stipulationem.

SEruus ex persona defūcti zc. Sequitur in litera persone defuncti. Si ergo hereditas obtinet vicem defuncti nō aūt obtinet vicem heredis, hrditas iacēs, vr q seru⁹ hrditarius potuit acqrere defuncto, s; si viueret acqr.
1 hereditati iaceti. †Sz q̄ ē ratio, cur iacēs hereditas n repñtat psonam hrdis, sicut heres representat personā defuncti. vt ff. de acq. he. l. hrditas. Rñ. q2 ē certū defu. tenuisse siue habuisse hrditatis dñiuz s; añ hrditate aditā incertū est de psona hrdis futuri an hereditatē habeat: vñ a certo nō ē recedēdū pp incertū vñ hrditas repñtat psonā defuncti: nō aūt heredis vel aliter. Dicit lex nō vr assumi, qd nō est alij acquisitū. vt ff. ex q. cau. maio. l. nec vtile. z l. sciendū. l. deniq; cū ergo hereditas nō sit acquisita hrdi donec fuerit adita, nō vr a defuncto concessa, q2 eius representat personā. vt ff. de relig. z sūp. fune. l. defunct⁹. Et ad hoc sciendū ē magis vtilitas in effectu, q2 iacens hrditas representat psonā hrdis multa ei acqrent. que nō acquirētur dfuncto. †Sequitur
2 in litera. plerisque zc. hoc iō dt: q2 nō semper hereditas obtinet vicē dfūcti, nā furtū nō pt fieri hrditati regularit: q2 posset bene fieri dfūcto: z est rō, q2 rei nō possit esse furtū: sed iacēte hrditate res hereditatis possidēt: iō iacēte hereditate de reb⁹ hrditarijs
3 nō fit furtuz. †Sz si qras, qre hrditas nō fingat possidere cū obtineat vicē dfuncti: Rñdeo q2 possessio est facti: z in factis nō est loc⁹ fictioni. ff. ex q. causis ma. l. sciēdū. Sz ꝯriū est. §. de rerū diui. §. vlt. ergo maiori ar. p missa nō ē vera. vz q rei nō possesse fiat furtū. Sz ego rñdeo, z dico q res q̄ fuit possessa a dño quā nunc hz, hñ fit furtū. Et sic loquit. §. d rer. diui. §. vlt. s; rei poss. q̄ non hz dñiz fit furtū z sic loquit. l. ff. d acq. re. do. l. i eo. Sz ꝯ est q rei nō poss. q̄ non habet dñiz hñ fiat furtū. ff. de vsur. l. si homo. Sz rñdeo, dico quod rei possesse que vanum est habitur a dominiū, bene sit furtū ad hoc vt agit, alias actione furti nisi sua intersit magis fructuarij quam amittati ipse vnde vsufruc. quare ratione custodie qua domino rei tenebit: iō dt litera. plerisque, pp aliū casum hic positū in gl. in q̄ hrditas non obtinet vicē domini: nā iacen te hereditate seruo hereditario permitti non potest quod